

Červený stopár

záverečná časť

Veľmajster Pozemských mágov Hedonín sa pozeral z okna svojej pracovne. Vonku vychádzalo na krvavú oblohu slnko a jeho prvé lúče presvitali cez zlovestné mračná.

„Takže,“ prehovoril, otočil sa a prešiel k svojmu stolu. Pozrel sa na mapy, ktoré na ňom ležali. „Niektó chce napadnúť naše sídlo.“

Zlatovlasý muž odetý v červenej halene a rovnako červenom plášti mu odpovedal: „Možno.“

„Hovoriš, že si to našiel na farme, ktorú prepadli tiene?“

„Áno.“

Mág si povzdychol. „To je znepokojujúce. Nie som síce vojenský veliteľ, ale viem kto nám môže pomôcť. Táto mapa je vskutku zvláštna.“

Červený stopár Erlyn mlčal. Vystrel pred seba ruky a pozrel sa na zaschnutú krv svojich obetí. Do sídla Pozemských mágov sa vrátil až nadránom. Napriek únave stál hrdo vystretý a nedával na seba poznať akékoľvek rozrušenie, teda aspoň si to myslel.

Hedonín ho však prehliadol. „Stopár, vidím, že ťa niečo trápi.“

„Na tej farme,“ odpovedal Erlyn, „tiene vyvraždili celú rodinu. Všetkých do jedného som zabil.“

„Ďalšie obete,“ zhodnotil veľmajster mágov. „Dostal si z nich nejaké informácie?“

„Nie.“

Veľmajster mágov si povzdychol. Jeho sklamaný výraz hovoril za všetko. „Mohol si ich aspoň,“ premyslel si vhodné slovo, „vypovedať.“

„Učinil som tak,“ odvetil stopár očividne nahnevaný z karhavého tónu veľmajstra, „ako som považoval za vhodné.“

Hedonín pochopil, že nemá zmysel tento rozhovor ďalej rozvíjať. „Teraz nemáme čas ani priestor na morálnu filozofiu. Vidíš čoho sú tiene schopné. Ak chceme ochrániť našu drahú Miriu, kvetinu bez duše, musíme byť neľútostní. A to ty, Erlyn, vieš najlepšie.“

Stopár len prikývol. „Čo s tou mapou?“

„Táto mapa,“ dal sa do reči Hedonín, „je ochránená mágiou.“

„Čo to znamená?“

„Dokáže ju prečítať len ten, kto pozná správne heslo. Potom sa odhalia všetky tajomstvá, ktoré ukrýva. Niektó z tých tieňov ho mal, ale s tým už nič neurobíme.“

Stopár prikročil k stolu a nazrel do mapy. Videl tam zakreslených niekoľko značiek a pozícií, ale nič čo by predstavovalo detailnú vojenskú taktiku. Že by sa zvyšok skutočne skrýval za magickou ochranou?

Hedonín mal však svoj plán: „Ned'aleko je pevnosť Vlčích rytierov. Chcem, aby si tam zavítal a doniesol im tieto mapy. Ak niekto dokáže prelomiť ochrannú mágiu, sú to oni.“

„Súhlasím,“ odvetil Erlyn premýšľajúc nad tým, čo asi znamená pomenovanie Vlčí rytieri.

Hedonín nakládol mapy na kopu a potom ich zroloval. „Tu máš. Zober si ich. Pred cestou si odpočín a najedz sa v jedálni. Mimochodom, rytieri o tebe vedia. Chcem ťa však poprosiť, aby si s nimi nediskutoval o pôvode krvavej oblohy. Musíme byť obozretní.“

Erlyn odmietol reagovať. Vzal si od mága tajomné mapy. Otočil sa a zamieril ku dverám.

„Hej, stopár.“ oslovil ho Hedonín.

Zastavil, no neotočil svoj pohľad. Hľadel na dvere pred sebou otočený mágovi chrbtom.

„Nechcem sa opakovať,“ dal sa do reči Hedonín, „ale dávaj pozor na to našu Miriu. Nehraj sa s jej pocitmi.“

Erlyn si len zamrmľal popod nos: „To som už niekde počul.“ Po týchto slovách opustil pracovňu veľmajstra Pozemských mágov.

Erlyn sedel na posteli s prekríženými nohami a chrbtom sa opieral o stenu. Snažil sa oddychovať, no myslou mu blúdili čudesné a vtieravé výčitky. Ďalšie zabíjanie a umieranie. Nezdalo sa, že sa to najbližšiu dobu zlepší.

Okrem toho cítil prítomnosť popolavej ženy. Tá mu dodávala aspoň ako takú dávku útechy. Keď už nič na tomto svete nedávalo zmysel, mal aspoň ju.

Jeho rozjímanie prerušilo hlasné klopanie na dvere.

Stopár otvoril oči. Ustarane si povzdychol. „Ďalej!“ zakričal.

Do izby vošiel jeho starý známy Riff, ako inak, odetý vo vyťahanej košeli. Pri pohľade na jeho chudú postavu a spustené ramená Erlyna napadlo, že by mu neuškodilo niekoľko klikov a drepov každý deň. Taktiež o čosi viac jedla.

„No toto,“ čudoval sa Riff. Rozhliadal sa po miestnosti. „Je to tu čisté, akoby tu žil jeden z tých adeptov, čo tak všade upratujú.“

Erlyn sa prešuchol na koniec posteľe a potom vstal. Zívol si a ústa zakryl dlaňou.

„Nudím ťa?“ pýtal sa Riff.

„Keď spomínaš čistotu,“ ohradil sa Erlyn. „Už si si upratol svoju izbu?“ Po tejto otázke si zobral svoj meč, ktorý sa doposiaľ opieral o stenu v rohu. Zasunul ho do pošvy za opaskom.

„Neuveríš, ale áno. A vieš čo? Nepáči sa mi to. Ale aspoň ma tí adeпти neotravujú sedemkrát za deň.“

„Čo chceš?“ pýtal sa ho Erlyn.

„Ako dopadol lov?“

„Stopovanie.“

„Ako dopadlo stopovanie?“

„Pre mňa dobre, pre tých druhých nie.“

„Ďalej sa nejdem pýtať,“ riekol Riff. „Ale neprišiel som len kvôli tomu. Chcem ti povedať, že Pozemskí mágovia ma požiadali o pomoc. Mám sa zúčastniť nejakého ich sedenia s tou Miriou.“

„Potom mi dáš vedieť ako to dopadlo.“

„Samozrejme,“ prikývol Riff. „Len som chcel, aby si to vedel.“

„Nevieš kde ustajnali naše kone?“ vyzvedal Erlyn. Zo stola zobral stočené mapy a bezpečne ich ukryl pod svoj červený plášť.

„Stajňa je na prvom nádvorí. Keď vyjdeš von tak brána vpravo. Čo to tam máš? Tie papiere?“

„Mapy.“

„Niekam sa chystáš? Snáď nechceš utiecť, alebo čo?“

„Musím niečo zariadiť.“

„Hlavne bezpečne. Nezabúdaj, že sú tu tiene.“

„Boli,“ opravil ho Erlyn.

„Niečo mi hovorí,“ spustil Riff, „že ich tu v okolí sídla bude viac.“ Mykol plecami. „Ale to je možno len moje tušenie.“

Známy hrejivý pocit prešiel Erlynovým telom ako výboj energie. Práve vchádzal do jedálne keď stretol Miriu.

Ona sa na neho usmiala. „Dobré ráno. Hlad?“

Vyzerala pomerne sviežo. Jej popolavé vlasy sa leskli.

„Áno,“ odpovedal jej Erlyn.

„Mám teraz stretnutie s mágmi, ale potom by sme mohli ísť na skalú. Vieš, tam kde včera.“

Stopár chvíľu váhal. Mal predsa zaniest mapy rytierom do pevnosti.

„Mám to brať ako nie?“ spýtala sa ho Miria.

„Stretneme sa tam.“

„Tak sa zatiaľ najedz. Počkaj ma tam, dobre?“

Erlyn prikývol.

Miria kráčala šedou chodbou a on sa na ňu pozeral, až kým nezahla za roh.

Potom sa stopár vybral do jedálne. Tá zívala prázdnotou. Adepti už zase zametali celé sídlo.

Jednu skupinku stretol aj po ceste sem. Prišlo mu zvláštne, že zametajú podľa neho dokonale čisté podlahy.

Pri okienku na výdaj stravy prehodil pár slov s kuchárom. Ten mu samozrejme naložil plný tanier miešaných vajíec. Na tácku hodil niekoľko krajcov čerstvého chleba a, aby toho nebolo málo, uštedril mu aj plný džbán mlieka.

„To lebo vyzeráš biedne,“ hovoril sebavedomý a objemný kuchár spoza okienka. Jeho hustý fúz nad hornou perou pripomínal kefu. „Nemysli si. Ja spoznám unaveného človeka.“

Erlyn sa pozeral na tú kopu jedla. „Po tomto sa nebudem vladať ani pohnúť.“

„Ale prosím ťa,“ mávol rukou kuchár. „To ti dodá silu. Ver mi.“

„Ďakujem.“

„No nemáš za čo.“

Erlyn si sadol na nepohodlnú lavicu. Pomaly jedol a vychutnával si každé sústo. Zase si raz pripomenul, že v tejto skromnej jedálni varia tú najlepšiu stravu akú kedy ochutnal. Alebo to možno bolo aj tým, že mu nikto nikdy nenavariť s láskou k remeslu.

Zjedol všetko a vypil celý džbán mlieka. Toľko živín ho bude pomáhať aj celý deň.

Ešte chvíľu posedí, nech sa mu uleží tá obrovská porcia v žalúdku.

V sále sa zišli Pozemskí mágovia v hnedých rúchach. Sedeli za masívnym stolom. Títo muži vládnucci veľkou mocou sa chystali zase raz preskúmať podstatu existencie popolavej ženy.

Miria sedela znudene na stoličke a blúdila pohľadom kade tade. Neobľubovala takéto seansy. Dnes to však prebiehalo o trochu inak ako naposledy.

Pridal sa k nim chudý a zhrbený muž menom Riff.

Veľmajster Pozemských mágov vstal, aby sa prihovoriť novému účastníkovi.

„Riff,“ oslovil ho. „Budeme rozprávať rečou vesmírnej priadze, ktorej nebudeš rozumieť. Chcel od teba len to, aby si sa pokúsil identifikovať akékoľvek návaly energie, ktoré budeš cítiť.“

„Dobre,“ odpovedal chudý muž. „Som pripravený.“

„Akiste ti nemusím hovoriť kto je tuto naša drahá Miria.“

„Viem kto to je.“

„Ty dokážeš zachytiť podstatu predmetov a preniesť ju do stopára. Ty si mu pomohol pohltiť farebný kameň. Preto verím, že nám budeš nápomocný.“

Riff len prikyvoval.

„Môžeme začať?“

„Áno.“

Veľmajster si sadol k stolu.

Mágovia rozohrali vášnivú, no diplomatickú debatu. Neprekrikovali sa a vždy nechali aktuálneho rečníka dohovoriť.

Normálny človek by im nerozumel. Ich tajomný spôsob vyjadrovania obsahoval slová, pre ktoré v bežnej reči neexistoval ekvivalent.

Riff potichu sledoval debatu mágov a obdivoval ich nadanie, ale aj magickú moc, ktorou oplývali.

Miestnosť sa zaplnila zvírenými silami samotnej vesmírnej priadze. Čosi také nikdy necítil. Pohľad otočil na šedivú mladú ženu sediacu na stoličke pri stene. Tvárila sa neprítomne ako študent mágie na prednáške.

On však vnímal podstatu. Pochopil z čoho je vytvorená. Nemusel byť ani Pozemským mágom. Toto celé mu prišlo ako jeden skazený, nepríjemný a odpudivý predmet mágie. Nemusel rozumieť každému vláknu, stačilo, že to vnímal ako celok. Presne ako keď študoval magické predmety, aby ich potom mohol červený stopár Erlyn pohltiť.

Čosi mu prebyslo hlavou. Znova sa pozrel na popolavú Miriu. Práve sa znudene pozerala do stropu.

Mohlo by to fungovať.

Výstredný Riff zastavil tajomnú popolavú ženu na chodbe.

„Hej!“ zakričal na ňu. „Žieňa nešťastné! Počkaj!“

Miria sa otočila za hlasom, ktorý ju volal.

„Niečo ma napadlo,“ prehovoril k nej Riff.

„Ty si ten Erlynov priateľ?“ spýtala sa ho.

„Skôr známy,“ odvetil Riff a mávol rukou. „Ale to nie je podstatné. Prišiel som na to ako do teba vložiť tú energiu, s ktorou pracovali mágovia.“

„Vložiť do mňa?“ reagovala otázkou Miria a zamračila obočie. „Ja som z nej vytvorená. Nevieš o čo ti ide, ale mal by si to prebrať s veľmajstrom Pozemských mágov.“

Riff sa obzrel po pustej chodbe hore a dole. Nikde ani živej duše, teda okrem nich dvoch. „Nie, len to nie,“ odpovedal jej. „Mne nesedia ich... No, ich postupy. Ver mi, toto ti len pomôže.“

Miria mu neverila ani nos medzi očami. Jednoducho sa otočila, aby sa poberala preč.

„Počkaj,“ zatavil ju Riff. „A keď pri tom bude Erlyn?“

Popolavá žena spozornela. „Erlyn?“

„Jemu snád veríš, či nie?“

Ona potichu prikývla.

Riff si všimol jedného adepta v šedom rúchu na samom konci chodby. „Hej!“ zreval ako opilec v hlučnom hostinci. „Hej ty! Chlapča! Pod' sem!“

„Úf,“ povzdychol si Erlyn. Pokúsil sa vstať z lavice v jedálni, no vypil celý džbán mlieka a ten nafúkol jeho brucho k prasknutiu.

Ešte chvíľku si teda oddýchne.

„Pane,“ oslovil ho mladý adept v šedom rúchu.

Červený stopár mu venoval letmý pohľad.

„Volá vás ten neporiadny muž. Vraj má niečo dôležité. Máte ísť ihneď do jeho izby.“

Neporiadny muž? To mohol byť jedine Riff. „Dobre,“ odvetil mladíkovi Erlyn. „Môžeš ísť.“

Ten sa otočil a čosi si šomral popod nos. Vraj sem neprišiel robiť poslíčka. Stopár jeho reči ignoroval.

Odnesie teda tácku k okienku a navštívi toho otravného Riffa.

„Úf,“ znovu si povzdychol keď vstával z lavice.

Kuchár sa spoza okna na výdaj stravy usmieval a spokojný so svojim remeslom uznanlivo pokynul hlavou na stopára. Ten sa teperil s táckou v rukách sťa by sa vrátil z niekoľkodňového pochodu a pritom sa len prejedol k prasknutiu.

Erlyn sa ani nenamáhal klopať. Jednoducho otvoril dvere na izbe a vošiel dnu.

Vôbec ho neprekvapilo že vidí Miriu sedieť na stoličke, pretože jej prítomnosť cítil ešte z chodby, ale poriadne ho zaskočil poriadok. Ten čudák si tu skutočne upratal.

„Riff,“ oslovil ho stopár zatiaľ čo sa neveriacky rozhliadal po malej miestnosti. „Ja neverím vlastným očiam.“

„Ale chod’,“ odbil ho Riff. „Vieš koľko ma otravovali tí chudáci v šedom? Normálne mi ich prišlo ľúto.“

„Prečo si ma zavolať?“ pýtal sa ho Erlyn a svoju pozornosť venoval popolavej žene. Urobil k nej krok. „Miria, čo tu robíš?“

„On ma zavolať,“ odvetila a ukázala prstom na chudého muža vo voľnej košeli.

„Veru ja,“ priznal sa Riff. „Všetko viem vysvetliť. Skrátim to, aby som to nenat'ahoval. Dnes som ti hovoril, že ma zavolali na poradu mágov. Bol som tam a keď som cítil energiu tejto ženy, tak

ma niečo napadlo.“

„Hovor,“ vyzval ho Erlyn.

„Vieš ako do teba vkladám povahu vecí, aby si mohol stopovať?“

On súhlasne prikývol.

Riff sa pozrel na Miriu sediacu na stoličke. „Dokážem niečo podobné vložiť do nej.“

Popolavá sa ohradila: „Už som ti povedala...“

„Hej, hej,“ prerušil ju Riff. „Si z toho vytvorená, ale to neznamená, že to vieš ovládať, či sa mýlim?“

Miria váhala s odpoveďou. „Nemýliš sa,“ priznala napokon.

„Von s tým,“ dožadoval sa Erlyn. „O čo ti ide?“

Riff horlivo odpovedal: „Vložím do nej upravenú podstatu tej energie, z ktorej je vytvorená. Pozemskí mágovia ju nejako skrotili. Ja tomu nerozumiem, ale viem, že to do nej viem vložiť ako keď do teba vkladám podstatu vecí. Potom ich vieš cítiť a stopovať. Presne takto isto to bude aj s ňou. Podľa mňa jej to pomôže.“

Erlyn nechcel rozhodnúť za druhých. Premýšľal nad odpoveďou.

„Urobme to,“ ozvala sa Miria. Vstala zo stoličky a prikrčila k stopárovi. Pozerali si navzájom do očí. „Nemám čo stratiť. Podstúpim čokoľvek pokiaľ mi to pomôže.“

„A čo na to Hedonín?“ spýtal sa červený stopár. „Čo si o tom myslí on?“

„Poviem to takto,“ riekol Riff sebavedome, „sral ho pes. Odkedy sa ty, obávaný stopár, zaoberáš tým čo si ľudia myslia?“

„Pravda,“ povedal Erlyn. Pohľad do očí ženy popolavých vlasov ho presvedčil. „Urobme to. Čo k tomu budeš potrebovať?“

„Nič,“ odpovedal Riff. „Len o kúsok odstúp.“

Erlyn spravil dva kroky vzad.

„A ty, Miria, sa postav sem do stredu izby. Nič sa neboj. S Erlynom som to absolvoval veľa krát.“

Seansa sa začala.

Miria nervózne stála na mieste a od napätia radšej zavrela oči.

Erlyn strnulo postával a pozoroval dianie.

Celá miestnosť sa otriasla keď Riff zakrúžil rukami. Nadskočila skriňa aj stôl so stoličkou až sa zdalo, že tu straší nejaký duch. Nevídaná sila sa prehnala izbou ako víchrica.

„Už to bude,“ uistoval ich Riff.

Lenže skrotiť takú moc a odvieť ju do jednej ženy sa ukázalo byť nad jeho sily.

Náhly červený blesk uderil z čista jasna do podlahy, až sa otriasli aj samotné steny. Dlažba ostala v mieste nárazu čierna.

Všetci sa preľakli.

Stopárovi z toho tresku pískalo v ušiach a videl pred sebou červené kruhy. Dobré, že mu ten blesk nevypálil oči. Na veľmi krátky moment zacítil dobre známu zničujúcu silu. Ako rýchlo prišla tak aj zmizla.

Riff len tak tak uchopil tú esenciu a šmaril ju do popolavej ženy. „Do riti,“ zaklial. „To bolo tesné, ale podarilo sa.“

Stopár sa pozeral na spálenú podlahu. Všimol si aj popraskané steny. Priskočil k Mirii a chytil ju za plecía. „Si v poriadku?“

Ona na neho vyvaľovala oči. „Ja... áno.“ Snažila sa vstrebať novonadobudnutú silu. Bola z nej síce stvorená, ale teraz jej prišla akosi povedomá a známa, akoby jej doteraz chýbal kúsok vlastného ja.

Erlyn sa otočil na Riffa a prehovoril: „Čo to bolo? Ten blesk?“

On mykol pleciami. „Neviem, ale podľa mňa kúsok tej sily.“

„Nemám z toho dobrý pocit,“ pokračoval Erlyn. Spomenul si na svoje putovanie do Záhrobných hôr a na devastačnú energiu, ktorou bolo to miesto nasiaknuté. Pozrel sa na Miriu a spýtal sa sám seba ako je možné, že tak pekná žena v sebe nesie tak zničujúcu silu.

„Nič sa neboj,“ upokojoval ho Riff. Pozrel sa na popraskané steny aj na čierny spálený flák na podlahe. „Toto sa tým čudákom v šedom nebude páčiť.“ Nedbalo mávol rukou. „Poviem im, že som tu skúšal nejakú mágiu, alebo čo.“

Dvere sa rozleteli a dnu vběhol samotný veľmajster Pozemských mágov Hedonín.

„Čo sa to tu deje?“ spýtal sa rozhliadajúc po izbe. Jeho pohľad spočinul na jedinej osobe v tejto miestnosti, ktorú považoval za dôveryhodnú. „Stopár, čo to má znamenať? Čo ste to urobili?“

Erlyn sa nenechal zaskočiť. Prikročil k veľmajstrovi. „Niečo sme skúsili.“

„Niečo veľmi zlé,“ poznamenal Hedonín. „Chcem počuť pravdu. Cítil som zvláštnu energiu. Prehnala sa celým sídlom a strávil som dosť času skúmaním Záhrobných hôr na to, aby som vedel, že tá energia bola celkom rovnaká ako tam.“

Riff prevzal slovo. Akosi vycítil, že rozhnevať si Pozemských mágov by v tejto situácii nebolo vhodné. „Vložil som do nej skrotenú silu,“ vysvetlil, keď sa postavil vedľa stopára. Prítomnosť Erlyna po jeho boku mu dodala odvahu. „Tak ako vkladám rôzne esencie do stopára, rovnako som to vložil aj do nej,“ pokynul hlavou na popolavú ženu.

Hedonínovi zmizlo z tváre zamračenie a vystriedalo ho hlboké dumanie. „Hm,“ premýšľal veľmajster, „Vložil do nej? Skrotenú silu?“

„Áno,“ prikývol Riff.

Hedonín vykročil pomedzi dvoch mužov, ktorí mu odstúpili z cesty. Zamieril rovno k popolavej žene. „Miria,“ oslovil ju. „Ako sa cítiš? Všetko v poriadku?“

„No,“ spustila kvetina bez duše, „zdá sa mi, že to viem ovládať. Nevieť to popísať, ale niečo sa vo mne otvára. Nejaké spojenie.“

Veľmajster Hedonín sa na ňu chvíľu skúmavo pozerá. Potom sa otočil na Erlyna a napokon pohľadom premerá Riffa. Tváril sa pritom neprítomne, akoby jeho myseľ blúdila niekde mimo hmotný svet. Prezrel si tiež prasknuté steny aj spálenú podlahu.

„Zaujímavé,“ zhodnotil napokon. Bez ďalších slov sa vybral ku dverám. „Naozaj zaujímavé. To by sme mohli využiť,“ hovoril sám pre seba. Vyšiel von z izby, zastavil a otočil sa na Erlyna. „Stopár, nezabudni na svoju úlohu.“

„Nezabudnem,“ odvetil muž v červenom plášti.

Hedonín odišiel ani za sebou nezatvoril dvere. Ozývali sa za ním len kroky keď sa vzdŕaľoval chodbou.

Všetci v izbe si vymenili pohľady.

„To bolo teda čudné,“ prehovoril napokon Riff.

Miria poklepala stopára po ramene. „Ideme?“

„Kam?“

„Na naše miesto predsa.“

„Samozrejme.“

Riff sa chcel pridať: „A ja čo?“

„Ty,“ odpovedal mu Erlyn. „Ostaneš tu a premyslíš si čo povieš Pozemským mágom. Ty si toto celé vymyslel, ty budeš znášať následky.“

„Ale...“

Erlyn a Miria opustili izbu.

Zo skalného útesu za sídlom sa naskytl krásny výhľad na celú dolinu aj zalesnené kopce v diaľke. Farmy a statky roztrúsené na zvlnených lúkach pripomínali nudný ospalý vidiek. Nebyť zlovestnej karmínovej oblohy jeden by toto miesto považoval za oázu pokoja.

Erlyn takto z diaľky videl rodinnú farmu, na ktorej došlo k masakru a to len predošlú noc.

„Čo ťa trápi?“ spýtala sa ho Miria stojaca vedľa neho.

„Ale nič,“ odvetil.

„Vieš,“ hovorila popolavá žena. „Ten Riff je čudák, ale skutočne sa mi uľavilo. Mágovia mi pomáhajú, ale teraz je to ešte o čosi lepšie. Odporné hlasy čo mi kričali v hlave som nepočula už niekoľko dní.“

„To rád počujem.“

„Nechcem znieť,“ ostala mlčať kým našla vhodné slovo. „Nechcem ostať sentimentálna, ale konečne si pripadám ako normálna žena.“

Erlyn v nej nechcel vyvolať vlnu smútku a vedel, že sa bude musieť vyhnúť rozhovoru o jej krátkej minulosti na tomto svete. Lepšie keď nájde veselšiu tému napriek tomu, že on sám sa za veselého človeka teda nepovažoval.

„Jedného dňa ťa zoberiem na večeru,“ spustil stopár kým si v hlave premietal túto nepravdepodobnú budúcnosť, ktorej sám neveril, avšak spraví všetko preto, aby sa naplnila. „V jednom meste je taverna, v ktorej pripravujú výborné jedlo a nalievajú tam najlepšie víno.“

„To znie dobre,“ povedala Miria. „Kde to je?“

„Nechaj sa prekvapiť,“ odpovedal Erlyn. „Bude to dobrodružstvo. Len my dvaja a žiadne starosti.“

Žena stojaca vedľa neho sa usmiala. „Sľubuješ?“

Erlyn sa jej pozrel do očí. Prvýkrát v nich videl nádej. „Sľubujem.“

Tak a teraz bude musieť urobiť aj nemožné, aby svoje slová dokázal naplniť. Pohľad na krvácajúcu oblohu mu pripomenul, že jeho boj sa ani zďaleka neskončil. „Dnes musím odcestovať. Nezdržím sa dlho. Hedonín ma poveril dôležitou úlohou.“

„Deje sa niečo?“ vyzvedala Miria.

„Nie,“ odpovedal na jej otázku rázne a bez zaváhania. Nechcel, aby sa trápila.

„Hej, Erlyn,“ oslovila ho. „Otoč sa na mňa.“

On tak učinil. Stáli tvárou v tvár na kraji skalného útesu. Jemný vánok sa hral s jej popolavými vlasmi a tiež s jeho červeným plášťom. .

Miria sa k nemu naklonila. Ich pery sa dotkli v horúcom bozku.

Iskra, ktorá medzi nimi preskočila, by sa dala považovať za doslovnú. Energetické polia dvoch ľudí sa spojili. Sila stopára a nespútaná intenzita popolavej ženy sa zmiešali v harmónii pocitov.

„Úf,“ povzdychla si Miria. Jej telom prešla príjemná vlna, až ju hrialo pri srdci.

Stopár popustil uzdu svojich zásad. Pohladil ju po líci.

Skončili v objatí, ktoré obom prinášalo útechu. Toto miesto navždy zostane zaryté v ich spomienkach.

Akokoľvek príjemné boli chvíle s Miriou, stopár musel splniť svoju úlohu. Sedel na čiernom koni a vystretý do plnej výšky sa kýval do rytmu kľopotu kopýt. Pod plášťom ukrýval tajnú mapu.

Mal namierené do pevnosti Vlčích rytierov.

Uvažoval nad všetkými možnosťami a ťahmi, ktoré by mohli urobiť Červené tiene a posmrtný mág.

Zahĺbený do vlastných myšlienok ani nevnímal krásnu prírodu okolo seba. Prašná cesta doslova ubiehala pod nohami koňa.

Začalo sa stmievať keď sa na obzore ukázala šedá pevnosť. Tvorili ju kamenné hradby so strážnou vežou v každom rohu. Nad bránou s padacou mrežou hrdo viala zástava s erbom vlčej hlavy.

Erlyna pred vstupom zastavili dvaja muži v brneniach. Zdvihnuté priezory prilieb odhaľovali ich neprítomné a znudené tváre a to až tak, že keby pred nich niekto hodil mäkkú posteľ zaspali by priamo v službe. Za opaskami niesli zapuzdrené meče.

„Hej,“ povedal jeden z nich ako hľadel so zdvihnutom hlavou na muža v sedle. „Kam vedú tvoje kroky?“ spýtal sa ho.

Druhý muž v službe si zívot na plné ústa a ani si ich nezakryl rukou. Bez záujmu pozeral kamsi pred seba a sem tam sa pozrel hore na krvavú oblohu.

„Prichádzam na poradu,“ odpovedal stopár.

„Aha,“ prikývol strážnik v brnení. „O tebe som tuším počul. Patíš k Pozemským mágom, je tak?“

„Posiela ma Hedonín s dôležitými informáciami.“

„Meno?“

„Erlyn.“

„Ten stopár?“

„Áno.“

„Dobre,“ riekol muž a ukázal kamsi do strany. „Tam sú koly pre kone. Môžeš si ho tam uviazať. Neboj sa, nič sa mu nestane. Dáme mu vodu a nejaké seno.“

Erlyn na súhlas pokynul hlavou. Ladne zosadol z chrbta koňa.

Odviedol ho opodiaľ kde sa pod hradbami nachádzali stojky. Tam svojho tátoša priviazal. Pohladkal ho medzi ušami a povzdychol si. Pozrel sa pod plášť na mapu stočenú do rolky. Začínalo byť šero a slnko sa už skrývalo za okolitými kopcami. Ešte koňa odsedlá, nech sa mu po náročnej ceste trochu uľaví. Odopol popruhy jeden po druhom. Chytil sedlo a prehodil ho cez plot.

Vrátil sa k bráne a keď prechádzal okolo dvoch mužov v brneniach jeden z nich ho chytil za lakeť, čo sa stopárovi nepáčilo. Keby to bol ktokoľvek iný, už by skončil o zápästie kratší.

„Čo?“ spýtal sa Erlyn podráždene.

„Choď do pevnosti na druhe poschodie. Tam je náš veliteľ.“

„Dobre,“ odvrkol stopár a ráznym krokom prešiel bránou.

Pevnosti rozhodne nechýbala prehnaná jednoduchosť. Vyzeralo to snád' ešte pustejšie ako chodby sídla Pozemských mágov. Erlyna napadlo, či všetci v tejto časti zeme majú úchylku nenáročnej skromnosti. Prechádzal šedými koridormi a nevšimol si ani jeden obraz, sochu, alebo akýkoľvek ozdobný prvok. Stretol len niekoľko dobre stavaných chlapov vo vysokých čižmách a tunikách s erbom vlčej hlavy. Zdravili sa mu len pokynutím hlavy, ale inak sa o muža v červenom plášti vôbec nezaujímali.

Dorazil až k najväčším dverám na druhom poschodí. Tu mala byť strategická miestnosť. Aspoň tak to povedal jeden z chlapov, ktorého stretol dole v hale.

Zabúchal na dvere.

„Ďalej!“ ozvalo sa z druhej strany.

Erlyn vošiel do dnu. Ako prvé ho zaujalo svetlo z desiatok sviec na podstavcoch, ktorých plamienky príjemne tancovali. Popri stenách stáli rôzne nástenky s mapami. Na stole priamo v strede miestnosti ležalo ukazovátka a rôzne strategické figúrky, ktoré pripomínali tie šachové.

Mocný muž v krásnom brnení stál pred oknom a pozeral sa von. Otočil sa len čo návštevník vstúpil do miestnosti. Odhalil tak svoju mužnú a skúsenú tvár s hustou bradou. Jeho stoický, priam flegmatický výraz stopárovi hneď našepkal, že je to človek bohatých, ale aj nepríjemných skúseností. Celkom iste siahol na život mnohým a on sám musel mať neraz na mále. Len ten, kto hľadá smrti do očí nesie v tvári takýto výraz.

„Ty si ten stopár,“ spustil muž v brnení. „Dostal som o tebe správu od Pozemských mágov.“ Obišiel stôl a postavil sa Erlynovi zoči voči. Sňal si oceľovú rukavicu a natiahol pred seba otvorenú dlaň. „Ja som barón Ido Lupus.“

„Erlyn,“ predstavil sa stopár.

Obaja si potriasli rukami na pozdrav.

„Takže,“ spustil barón, „dovoľ mi, aby som ti predstavil môj rytiersky rád.“ Ukazoval na rôzne nástenky s mapami po celej miestnosti. „Študujeme stratégiu a umenie boja. Učíme sa ako prenasledovať nepriateľa, presne ako svorka vlkov, ktorá hľadá najslabší článok v stáde. Tieto mapy, ktoré vidíš, predstavujú rôzne manévry.“

„Rozumiem,“ prikývol Erlyn.

„Vidím na tebe, stopár, že si skúsený muž,“ riekol barón a premeral si ho od hlavy po päty. „Ide z teba zvláštna sila. Pripomínaš vlka samotára.“

Erlyn nereagoval. Počúval a snažil sa utvoriť si o mužovi v brnení obraz.

„Ale mal by si vedieť, že svorka dokáže viac ako jednotlivec.“

„To viem.“

„Poviem ti,“ hovoril ďalej Ido Lupus, „že máme s mágmi dobrý vzťah. Zdieľame tento kus zeme spolu a preto im pomáhame kde sa dá a oni pomáhajú nám. Znepokojuje ma ale jedna vec,“ mierne sa otočil a ukázal na okno. „Tá krvavá obloha tam vonku. Na podnet Hedonína som preventívne zvolal všetkých mojich bojovníkov do pevnosti, ale nikto z Pozemských mágov mi nedal vysvetlenie.“

„Majú na to dôvod,“ odvetil Erlyn.

„Niečo mi hovorí,“ pokračoval barón, „že v tom máš prsty aj ty.“

„Len pomáham mágom.“

„Mágovia a ich čary máry,“ hundral muž v brnení. „Nechajme to tak. Čo mi teda nesieš?“

Erlyn spod plášťa vytiahol mapy. Obišiel baróna a rozložil ich na stôl. „Toto som našiel v jednom dome, ktorý obývali Červené tieň.“

Barón sa zamračil. „Červené tieň?“

„Áno.“

„Ukáž to sem,“ riekol Ido Lupus. Odložil svoje oceľové rukavice na kraj stola. So záujmom sa pozeral na mapy, akoby čítal knihu. Podľa zamysleného výrazu bolo zrejmé, že si v hlave predstavuje rôzne scenáre a snaží sa ich pochopiť. Sem tam do jednej z máp zapichol prst a prechádzal po nej ako keď milenec skúma prstami záhyby ženského tela. „Hm,“ dumal popritom.

Erlyn len čakal.

„No,“ ozval sa barón a konečne odtrhol pohľad od mapy na stole. „Toto je veľmi zaujímavé.“

„Čo tam je?“ spýtal sa ho stopár.

„Tí muži,“ odpovedal Ido Lupus, „ktorým si túto mapu zobral. Kde sú?“

Erlyn len nesúhlasne zakýval hlavou.

„Rozumiem a je to škoda. Mohli sme z nich dostať viac informácií.“

„Nemal som na výber,“ odpovedal stopár a v hlavou mu preblysol masaker. Tých mužov zabil rýchlo a bez milosti.

„Vždy je na výber. Navrhujem, aby si dnešnú noc strávil tu v pevnosti.“

„Prečo?“ spýtal sa Erlyn nakoľko táto predstava sa mu vôbec nepáčila.

Barón zapichol prst do mapy. „Pretože niekto dobre ochránil čokoľvek tu je ukryté. Ale podarilo sa mi vyčítať jednu vec. Tu sa píše, že majú nočné hliadky. Ich cieľom je chytiť stopára.“

„Viem sa o seba postarať,“ trval na svojom Erlyn.

„O to nejde. Pozri sa sem. Toto je plnohodnotná bojová mapa. Chvíľu mi potrvá, kým prelomím ochrany. Potom budem môcť prečítať všetky značky, pohyby a manévry vojska.“

„O akom vojsku sa bavíme?“

„To sa tu nepíše, ale ako skúsený stratég ti môžem povedať, že to bude minimálne niekoľko

stoviek mužov.“

„A ich cieľom je čo?“

Barón Ido Lupus mu venoval prenikavý pohľad. „Zničiť sídlo Pozemských mágov.“

„Kedy?“

„Neviem, ale podľa mňa,“ barón sa rozhlíadal po miestnosti, sť'a by hľadal odpoveď v jednej z mnohých taktických nástieniek. Každá znázorňovala iný teoretický scenár pomyselnej vojny. „Čoskoro. Tí muži, ktorých si zabil boli len predvoj. Vždy najskôr infiltruješ územie niekoľkými skupinami. Aj tak ale nerozumiem jednej veci.“

„Akej?“

„Ak by sa chystali skutočne obliehať sídlo, už by sme zachytili pohyb vojska.“

„To je potom dobrá správa, či nie?“

„To, stopár,“ odpovedal Ido Lupus, „to sa dočítame v tejto mape.“

Erlyn si spomenul na slová čudesného Riffa. Ten povedal, že podľa jeho názoru bude v okolí sídla mágov viac členov Červených tieňov.

„Inak povedané,“ pokračoval muž v brnení, „Neočakávam útok najbližšie dni, ale musím prelomiť tieto mapy a poviem ti viac.“

„Niektó potom musí varovať mágov, aby sa stihli pripraviť kým je čas.“

„Zmobilizujeme sa,“ povedal Ido Lupus, „Za svitania vyrazíme. Moji muži však nedokážu zadržať celú armádu. V spolupráci s mágmi by to však šlo. Musím pripraviť taktiku.“

„Môžem vyraziť hneď,“ navrhol stopár.

„Nie,“ nesúhlasil barón. „Už som ti povedal, že vlk samotár nedokáže toľko čo celá svorka. A keby si tam aj prišiel tak čo im povieš? Nemáme plán. Počkáš tu. Ráno vyrazíme spolu.“

Erlyn súhlasil, aj keď veľmi neochotne. „Dobre.“

„Dostaneš izbu. Na prízemí je malá jedáleň. Cít sa tu ako doma.“

Erlyn sa uvelebil v malej izbici na vratkej posteli. Na krivom stole žiarila sviečka, ktorej plameň priťahoval jeho pohľad.

Nocou sa rozliehalo štekание rozkazov, trúbenie a bubnovanie.

Trápili ho predstavy najbližších dní. Doliehala na neho úzkosť. Všetko to začalo tak nevinne. Myslel si, že to bude len jedna z mnohých zákaziek, že si zase zarobí niekoľko zlatých mincí. Opak sa stal pravdou. Nezarobil takmer nič a rozhodne to nebola len obyčajná zákazka. Jeho život celkom zmenil smerovanie a objavil v sebe pocity, ktoré mu doposiaľ prišli cudzie.

„Erlyn,“ ozval sa ženský hlas v jeho hlave.

Od samého prekvapenia sa mykol a rozhladol sa po svojej dočasnej skromnej izbe. Bol tu sám.

„Miria?“ spýtal sa nahlas.

„Som to ja,“ odpovedala mu.

„Ale... Myslel som si, že toto puto medzi nami sa rozviazalo.“

„Áno, ale zase sa ti môžem prihovoriť ako kedysi,“ pokračovala Miria. „Je to vďaka tomu čo urobil Riff. Spoznávam tu mágiu a dokážem ju manipulovať. Tak som zistila, že ťa cítim vo svojom vnútri. Vlastne....“ odmlčala sa na krátku chvíľu. „Vlastne spojenie s tebou je to jediné, čo som doposiaľ skúsila a funguje to.“

Už len počuť jej hlas mu poskytlo úľavu.

„Kedy ťa uvidím?“ pýtala sa ho Miria.

„Zajtra. Musím stráviť jednu noc mimo sídlo.“ Nechcel jej prezradiť viac a dostať ju tak do rozpakov. Dúfal len, že mu nevidí aj do myšlienok.

„Budem ťa čakať,“ hovorila ďalej Miria svojím príjemným hlasom.

Erlyn si spomenul na ich prvé osobné stretnutie v Záhrobných horách. Chcela si vtedy siahnuť na život. Jej tón sa odvtedy skutočne zmenil. Taktiež vystupovala ako normálna žena, taká, s ktorou si dokázal predstaviť stráviť zvyšok dní. „Prídem. Čoskoro bude po všetkom.“

„Kedysi si sľúbil, že mi pomôžeš, že ma ochrániš. Pamätáš sa na to?“

„Samozrejme.“

„Chcem sa ti za všetko poďakovať. Budem musieť ísť. Puto medzi nami neudržím dlho. Navyše sem ide Riff aj s Hedonínom. Vraj chcú niečo skúsiť s mojou novou silou.“

„Uvidíme sa zajtra.“

„Erlyn...“ jej slová sa začínali rozplývať. „Zajtra... vi.... Dobrú noc.“

Ostalo ticho.

„Miria?“ volal za ňou. „Miria, počuješ ma?“

Nič. Odpovede sa nedočkal.

„Dobrú noc,“ povedal pre istotu aj keď pochyboval, že ho počula. Aspoň, že cítil jej stopu. Tá v ňom driemala stále až si na ňu celkom zvykol. Stala sa jeho súčasťou.

Sfúkol sviečku. Izba sa ponorila do tmy.

Započúval sa odľahlých rozhovoroch mužov niekde tam vonku pod múrmi pevnosti.

Druhý deň hneď po svitaní sa necelé tri stovky Vlčích rytierov zhromaždili pred bránou do pevnosti. Vo vetre viali zástavy s podobizňou vlčej hlavy. Oceľové brnenia sa leskli pod ostrými

lúčmi červenkastého úsvitu.

Masa ocele a vojnových koní vzbudzovala rešpekt. Majestátne brnenia dehumanizovali mužov, ktorí sa ukrývali pod nimi. Pôsobili hrozivo ako pohyblivé kovové sochy.

Erlyn sedel na koni mimo útvár týchto impozantných bojovníkov a obdivoval ich silu.

Pristavil sa pri ňom niekto na koni. Bol to barón Ido Lupus, veliteľ vlčích rytierov. Taktiež ho chránila zdanlivo neporaziteľná zbroj. Poklop prilby mal zdvihnutý a odhaľoval tak aspoň časť svojej tváre.

„Stopár,“ prehovoril k mužovi v červenom plášti. V jednej ruke držal oťaž, ktorou krotil svojho nedočkavého koňa. „Drž sa na konci zástupu. Je nás len stovka, ale prišli sme na stratégiu boja, ktorá nám pomôže. Viac ti poviem po ceste.“

„Čo mám robiť?“

„Nič, ale ak k tomu dôjde, tak bojovať.“

Erlyn prikývol.

„A ešte niečo. Nech sa stane čokoľvek, neopúšťaj formáciu.“

„Rozumiem.“

„Vyrážame.“

Barón popohľol svojho koňa na začiatok zástupu. Hrmostným hlasom rozdeľoval pokyny.

Rytieri na koňoch sa vybrali vpred.

Stopár Erlyn sa nemohol zbaviť dojmu, že mu barón zatajil niečo dôležité. Tak či onak, teraz nebola vhodná chvíľa na pochybnosti.

Zaradil sa za rytierov a išiel ako posledný.

Dvaja jazdci, jeden v červenom plášti a druhý odetý do brnenia, sa držali sa samom konci formácie. Erlyn sa z chrbta koňa pozeral neobľomne pred seba na oceľových mužov a ich zástavy s erbom vlka.

Práve prechádzali lesíkom do mierneho stúpania. Za týmito kopcami leží dolina so sídlom Pozemských mágov. Čoskoro ho budú mať na dohľad. Ich postup prebiehal až podozrivo ľahko. Nestretli ani živej duše.

„Počúvaj, stopár,“ ozval sa barón Ido Lupus. Jednu ruku držal za jazdy na svojom boku a druhou zvieral povolenú oťaž. Nechával svojho koňa kráčať vlastným tempom.

„Hm,“ ozval sa Erlyn.

„Mám zlé správy. Podarilo sa mi rozlúštiť tie mapy. Len čo sa na nich ukázali všetky značky tak...“ odmlčal sa.

„Tak čo?“

Barón sa pozrel na tajomnú oblohu. Svojou farbou pripomínala zem na bojisku. Krv mužov nasiaknutá do hliny. Tento pohľad sa mu v živote naskytol mnohokrát a vždy sa mu z toho obracal žalúdok. Rovnaký pocit mal aj teraz pri pohľade hore. „Najskôr mi ty, stopár, povedz čo sa tu deje. Chcem vedieť pravdu.“

„Popravde neviem,“ odpovedal Erlyn.

„To mi ako odpoveď nestačí,“ trval na svojom Ido Lupus. „Ak majú moji muži umrieť, chcem aspoň vedieť prečo.“

Erlyn spozornel. Barón to povedal ako hotovú vec, akoby všetci išli na porážku. „Spôsobili to Posmrtní mágovia. Vytvorili zbraň a teraz ju chcú naspäť.“

„Zbraň? Akú zbraň?“

„Takú, čo zničila Záhrobné hory.“

Barón sa zamračil. „A čo takáto zbraň robí v sídle mágov?“

„Priviedli sme ju. Ja a Hedonín. Zachránili sme ju z...“ Erlynovi bežali pred očami spomienky.

„Ako tá zbraň vyzerá? Je to meč? Vojnový stroj?“

„Je to,“ odpovedal Erlyn a pozrel sa na baróna. Cez otvorený priezor prilby mu síce nevidel celú tvár, no aj tak bádala jeho nervozitu. „Je to žena.“

„Žena?“ prekvapil sa Ido Lupus.

„Poviem to takto,“ rozrečnil sa Erlyn. Akosi pochopil, že nemá zmysel zavádzať. „Ja to chápem tak, že tú zbraň ukryli do tej ženy. Je to nejaká ničivá sila. Hedonín sa ju snaží zastaviť a zároveň nemôžeme dopustiť, aby sa k nej dostali Červené tiene ani Posmrtní mágovia.“

Barón prikývol. „To je samozrejmé. Dobre teda. Zatiaľ mi to stačí. Teraz ti poviem, čo som našiel v tých mapách.“

„Počúvam.“

„Sú to dobre premyslené vojenské ťahy. Obliehanie sídla, záškodníctvo a tiež veľký počet bojovníkov.“

„Koľko?“

„Niekoľko tisícov, vrátane katapultov a čarodejov. No, ale úprimne stopár, to nie je to najhoršie.“

Erlyn netrpezlivo čakal na ďalšiu várku nepriaznivých informácií.

„Vyzradím ti to otázkou,“ vravel Ido Lupus. „Prečo si myslíš, že sme nezachytili pohyb nepriateľskej armády? Dve, možno tri tisícky mužov aj so zásobami by neprehliadol ani slepý.“

„Nemám tušenia.“

„Použijú veľmi netradičný spôsob prepravy.“

Erlyn strácal trpezlivosť. „Von s tým.“

„Mágia teleportácie,“ ozrejmil barón.

Stopár mu venoval pohľad sťa by sa pozeral na blázna čo pokrikuje zvesti o konci sveta kdesi na ulici.

Barón vysvetľoval ďalej: „Preto ochránili tie mapy. Nešlo ani tak o taktiku ako skôr o to, aby sa nikto nedozvedel ich spôsob útoku. Otvoria sa magické portály a do doliny napochodujú tisíce ozbrojených mužov.“

„Kedy?“

„To sa tam, stopár, nepíše. To ma znepokojuje najviac. Tým, že si vyvraždil ich predsunutých špehov sa ich plán útoku môže odohrať skôr. Ak už zistili, že im chýbajú mapy, budú chcieť zaútočiť skôr, než ich niekto prelomí.“ Ido Lupus si po týchto slovách povzdychol a z chrbta koňa sa zahľadel na svojich bojovníkov. „Chcel som mojich mužov otočiť. Dal si mi však dôvod pokračovať. Pokiaľ je pravda čo hovoríš, tak musíme sídlo ochrániť stoj čo stoj. Len sa teda naskytá jedna otázka. Čo ak tá zbraň...“

„Vybuchne?“ spýtal sa ho stopár.

„Povedzme. Alebo sa ak sa dostane do zlých rúk.“

„Celý kus zeme ktorý, je vidieť z najvyššej veže sídla mágov zmizne. Všetko živé umrie. Pokiaľ tú ženu získa niekto iný, bude môcť zničiť čokoľvek, kohokoľvek a obrátiť celé mestá na popol.“

Barón neveriacky krútil hlavou. „Akoby nestačilo, že sa vraždíme vo vojne. Načo je niekomu takáto zbraň?“

Erlyn len mykol plecami. Sám nepoznal odpoveď a existencia takejto mocnej zbrane mu prišla prinajmenšom absurdná. „Aká je naša úloha?“ spýtal sa.

„Ideálne sa dostať aspoň do sídla a pripraviť detailný plán obrany. Ak vôbec máme čas. Všetky možné scenáre som s mužmi prebral. Budeme pripravení konať za každých okolností.“

Červený stopár cítil, že jeho srdce bije rýchlo a mocne. Čosi nebolo v poriadku. Do jeho mysle sa zakrádali možno až príliš záporné myšlienky.

Po náročnom rozhovore pokračovali obaja bez slova. Počúvali klopot kopýt stovky koňov.

Vlčí rytieri konečne opustili les. Z kopca sa im naskytl pohľad na krásnu takmer panenskú zelenú dolinu s mnohými statkami. Dominantou výhľadu však bolo sídlo Pozemských mágov ležiace v diaľke na pahorku. Hrozivá obloha posiatá krvou ešte väčšmi potemnela, čo neveštilo nič dobré.

„Tam!“ kričal ktosi. „Pozrite sa tam!“

Muži v brneniach sediaci na koňoch otáčali pohľady. Medzi nimi aj barón Ido Lupus a červený stopár Erlyn.

Uprostred doliny sa otvorili masívne čierne portály rozhodne väčšie ako sedliacke stodoly. Vzduch okolo nich sa vlnil ako fatamorgána na vyprahnutej púšti. Ohýbali sa vlákna samotnej reality.

Mohutný nápor akejsi energie sa prehnal celou dolinou ako tlaková vlna, ktorá chce každého varovať pred nevyhnutou skazou.

Všetci muži do jedného sa otriasli keď nimi prešla odporná sila. Nepomohli im ani oceľové brnenia. Kone sa začínali plašiť, až ich takmer nedokázali skrotiť. Niektoré sa dokonca stavali na zadné.

„Čo to bolo?“ spýtal sa Erlyn.

„Sila portálov,“ odvetil Ido Lupus ťahajúc za oťaž, aby upokojil svojho nervózneho tátoša. „Pšt, len pokoj. Pokoj.“ Jeho kôň konečne stál na mieste, no aj tak strihal ušami, sťa by čakal útok nejakého krvilačného zvera. „Neviem akú mágiu na to použili, ale určite nebude príjemná.“

Erlyn sa pozeral ako sa z portálov rútia stovky ľudí. Takto z diaľky pripomínali len mravce, no aj tak sa dovŕpil, že to budú po zuby ozbrojení bojovníci. Potom dokonca zahliadol katapulty, ktoré ťahali kone. V doline a okolo sídla sa zhromažďovala seriózna armáda.

Jeho dych sa zrýchlil. Cítil tep na spánkoch. Prvýkrát po dlhých rokoch vnímal pravý strach. Obávaný a tajomný stopár čelil ďalšiemu pocitu, ktorý hodne dlhú dobu potláčal. A to Hedonín povedal, že je vraj emocionálne vyprahnutý.

„Vzchop sa,“ oslovil ho Ido keď si všimol jeho pohľad plný obáv. „Takto sa tvári chlapča čo ide prvýkrát do boja.“

Erlyn sa na neho otočil a prikývol. „Plán?“

„Plán... Plán je jednoduchý,“ odpovedal Barón. „Zaútočíme kým nie sú organizovaní. Využijeme moment prekvapenia. Musíme sa dostať do sídla a spôsobiť pritom čo najväčšie škody. Precválame cez nich až k bráne. Drž sa vo formácii, stopár.“

Nič viac veliteľ Vlčích rytierov neprezradil. Nebolo času na prázdne slová. Zamieril na čelo zoskupenia rytierov, aby skoordinoval postup.

Muži si sklopili priezory prilieb. Dlhé kopije sa hrdo vztýčili do vzduchu. Ich hroty čochvíľa oberú o život mnohých ľudí a pošlú ich duše do sveta zahynutých.

Jedno jediné slovo všetko spečatilo.

„Útok!“ ozval sa prenikavý výkrik Baróna.

Rytieri cvičili na tieto chvíle celý život.

Za dupotu kopýt cválali dole kopcom v ústrety nepriateľovi.

Erlyn zapretý do strmeňov poháňal svojho koňa do trysku, až sa ledva držal v sedle. Spolu s rytiermi neoblomne postupovali dolinou vpred smerom k sídlu Pozemských mágov. Očividne nepriateľa zaskočili. Zástupy dezorientovaných mužov pobehovali po lúkach a snažili sa zoskupiť za hlasného trúbenia a mávaním zástavami.

Prívalová vlna ocele a vojenských koní sa hnala dolinou ako nezastaviteľný balvan rútiaci sa dole svahom. Samotná zem sa otriasala pod rachotom mocných kopýt.

Červený stopár v tej rýchlosti nedokázal vnímať situáciu na bojisku. Všimol si však skupinu nepriateľských ľahkých jazdcov po ľavej ruke. Cválali s kopijami rukách priamo do krídla Vlčích rytierov. Čochvíľa ich dobehnú.

„Erlyn!“ zaznel hlas v jeho hlave.

„Miria!“ zakričal nahlas. Jeho plášť divoko plieskal vo vetre.

„Niečo... niečo dokážem. Pozri na toto.“

Jasný rubínový blesk uderil z krvavej oblohy a zadunel desaťkrát mocnejšie ako ten najhlučnejší hrom počas tej najhrmotnejšie búrky. Niekoľko nepriateľských jazdcov sa rázom zmenilo na prach. Tí čo prežili popadali z koní. Spálená zem vypúšťala pekelný čierny dym.

„To som bola ja,“ hovorila naliehavo Miria do jeho mysle. „Hedonín a starší mágovia ma navigujú. Sú mojimi očami. Za ich pomoci cítim všetky živé duše.“

Erlyn sa chcel vyhnúť zbytočným stratám. „Cítiš tých mužov v mojej blízkosti?“ spýtal sa jej.

„Vnímam mužov a kone.“

„Pokús sa ich netrafiť! Sú to rytieri ktorí nám pomáhajú!“ kričal s ňa by cválala vedľa neho, akoby chcel prekričať okolitý hukot.

„Rozumiem. Povedz im, nech sa zomknú! Ste príliš rozťahaní!“

„Dobre!“

Ďalší ohromujúci blesk sa zjavil na oblohe a na krátku chvíľu ožiaril celú dolinu. Uderil plnou silou až sa zachvela zem. Niekoľko desiatok životov vyhaslo mihnutím oka. Ktokoľvek v blízkosti zásahu ostal celkom spálený hluchý a v šoku.

Erlyn za divokého cvalu vyhľadal baróna Ida Lupusa. Spoznal ho podľa brnenia a koňa. „Ido!“ zakričal tak hlasno až ho zaboľeli hlasivky.

Barón ako zázrakom jeho volanie počul. Zamieril k nemu.

Počas zbesilej jazdy bok po boku si vymenili niekoľko slov.

„Tie blesky sú zo sídla!“ prezradil Erlyn. Jeho hriva farby slamy za ním divo viala.

„Mágovia!“

„Áno!“ hulákal Erlyn. „Musíme sa zomknúť, aby nás nezasiahli!“

Barón prikývol. Odpojil sa od stopára a vletel medzi svojich mužov. Čosi kričal, no jeho slová takmer zanikali pod dupotom kopýt. Jeden sa mohol ľahko dovŕtiť, že im hovorí o bleskoch. Muži si túto informáciu rýchlo vymenili tak, že ju kričali medzi sebou v reťazovej reakcii. Takto sa správa dostala od prvého k poslednému. O čosi viac teda zomkli formáciu, aby sa vyhli neúmyselným úderom bleskov. Cválali všetci ako jeden a jeden ako všetci.

Salva šípov zasvišťala vzduchom. S cinkaním sa odrazili od brnení, no niektoré zapichli do zeme.

Rytieri postupovali smerom k sídlu. Ktokoľvek sa im zaplietol do cesty bol prevalcovaný pod masou koní a ocele, alebo napichnutý na kopiju.

Obrovské skazonosné balvany preleteli oblohou. Katapulty spustili paľbu.

Múry sídla dostali priamy zásah. Niekoľko kameňov popadalo na zem. Do vzduchu vyletel oblak prachu.

„Erlyn, rýchlo! Celé sídlo sa otriaslo!“ naliehala Miria.

„Už sme skoro tam!“ odpovedal jej.

Blesky trieskali do radov nepriateľa ako boží hnev. Ich nevídaná intenzita a smrteľná presnosť nahnala stopárovi zimomriavky na celom tele. Teraz si uvedomil ich pôvod. Celou dolinou sa začala šíriť odpudivá energia, ktorú dôverne poznal zo Záhrobných hôr. Mohla byť práve toto tá zbraň, ktorú Posmrtní mágovia chceli ovládnuť?

Niekoľko Vlčích rytierov padlo v boji. Skupiny znepriatelených vojakov sa im snažili zúfalo skřížiť cestu. Strhol sa neorganizovaný chaos.

Panika vládla bojisku. Niekoľko mužov po zásahu bleskov zahodilo zbrane a v strachu utekali kade ľahšie.

„Erlyn!“ zakričala do jeho hlavy Miria. „Oni... Pomoc!“

Spojenie medzi nimi sa stratilo.

„Miria!“

Blesky udierali bezcieľne všade navôkol, akoby ich už nik neovládal. Takto mohol vyzeráť koniec sveta.

Erlyn plnou silou potiahol za oťaž a zastavil svojho prepoteného koňa. Ihneď skočil na zem. Konečne sa dostali k hlavnej bráne sídla Pozemských mágov. Privítali ho dvaja chlapi v brneniach, presne tí istí, ktorí tu zvykli držať stráž.

„Posily!“ zakričal jeden z nich. „Do sídla sa zatiaľ nikto nedostal!“

To bola pre Erlyna viac než dobrá správa. „Otvorte bránu!“ prikázal im.

Vedľa neho zastavil barón Ido Lupus. Zoskočil zo sedla. „Tak toto je tá zbraň?“ spýtal sa ho a v tej chvíli elektrizujúci červený blesk preťal oblohu.

Erlyn len prikývol.

„Bež!“ kričal na neho barón. „My zastavíme nepriateľa! Do sídla nepreniknú!“

Rytieri, ktorí prežili takmer samovražedný cval práve zosadali z koní.

Brána sa otvorila.

Muži dnu viedli svojich zmorených tátošov a potom vybiehali von zaujať obranné postavenie.

Červený stopár pomedzi nich vběhol do útrob sídla.

Mŕtve telá mladíkov a dievčat v šedých rúchach ležali v pustých chodbách. Ich hrdlá neľútostne podrezané a ich telá prešpikované skrz naskrz. Bordová krv tiekla škárami v podlahe. Sídlo sa otriaslo v základoch ako niekam dopadla strela z katapultu.

Erlyn vytasil svoj verný meč. Dýchal prerývane a očami sledil navôkol. Niekoľko sa dostal dnu a chladnokrvne vraždil bezbranných adeptov.

Našťastie stále cítil vo svojom vnútri stopu popolavej ženy. Aspoň trochu sa mu uľavilo. Musí sa k nej dostať stoj čo stoj.

Najskôr započul kroky.

Potom aj hlasy.

„Nájdite ju! To je rozkaz!“

Spoza rohu sa vynorili traja chlapi v tmavom. V rukách zvierali krvavé meče.

Erlyn nemal čas premýšľať nad tým ako sa sem dostali. Počúval svoj šiesty zmysel vraha. Rozbehol sa priamo na nich.

Muži sa rozkročili a zaujali obranných postoj.

On medzi nich vletel a švihal čepelou ako veterný mlyn.

Na stenu vystrekla krv z rozťatej tepny. Jeden meč odletel preč. Ozvalo sa prasknutie rebier ako jeden z mužov dostal kopanec na hrud' tvrdý, s'ťa by ho nabral zúrivy býk. Jeho hrudné kosti sa prelomili smerom dnu a prepichli životne dôležité orgány. Telo posledného protivníka spadlo bezvládne na zem keď mu hrot meča prešiel srdcom.

Erlyn neváhal, prekročil mŕtvolu a utekal ďalej.

Stratil rovnováhu keď sa celá štruktúra zatriasla, akoby do nej udierali samotné nebesia

pomyselnou päťou. Dunivé hromy hučali chodbami. Na podlahu dopadli kusy kameňov. Stopár sa stihol len tak tak uhnúť stropu, ktorý sa s obrovským lomožom zrútil.

V tom započul známy hlas ženy: „Erlyn...“ znela zúfalo a slabo, akoby jej dochádzali sily.

„Miria!“

„Musím... Musím to ukončiť. Viem čo mám urobiť, musím.“

Erlyn pridol do kroku. Predsa len cítil jej stopu. Zastaví ju skôr než urobí niečo, na čo nechcel radšej ani pomyslieť.

Chodby sa neustále chveli pod návalmi temnej sily. Tam niekde vonku metali ničivé blesky.

„Hneď som pri tebe,“ hovoril nahlas Erlyn. „Vydrž.“

„Musím to zastaviť,“ trvala na svojom popolavá žena. „Len ja to dokážem.“

„Miria,“ prehovoril k nej stopár. Pridol do klusu. V ruke krčovite držal meč. „Kde je Hedonín? Čo sa deje?“

„Robím to pre teba. Ty... Ty si zachránil mňa a teraz,“ odmlčala sa ako hľadala vnútornú silu pokračovať. Znala ako umierajúci človek, ktorého opúšťa život. „Teraz zachránim ja teba. Ale... Daj si pozor. On je... blízko.“

Erlyn sa sústredil na jej stopu, ale až teraz si uvedomil, že na neho hrá triky. Presne takto ho už raz okabátila. Vlákna viedli všade a nikde zároveň. Tiahli sa za každý roh, do každej izby. Ona nechcela, aby ju našiel. A kto mal byť ten „on“?

„Miria!“ kričal hlasno až sa jeho hlas odrážal od stien.

Odpoveďou mu bolo ticho.

Nepoznal sídlo tak dobre, aby prekúpal každé zákutie. Najskôr vbehol do jedálne. Samozrejme, že jej stopu cítil aj tu. Rovnako ako všade inde.

Našiel tam mŕtvych adeptov v šedých rúchach. Jedno telo sem však nezapadalo kvôli svojmu odlišnému odevu. Ležalo vedľa jedálenského stola tvárou dole.

Stopár k nemu prišiel a opatrne ho otočil. Bol to kuchár s bujarým fúzom. Ten, ktorý mu vždy tak štedro naložil. Teraz tu ležal v kaluži vlastnej krvi s podrezaným hrdlom.

V tejto chvíli nebolo času na zbytočné sentimenty. Erlyn teda rýchlym krokom pokračoval ďalej. Kamkoľvek sa dostal videl stále to isté. Mŕtve telá.

Sídlo sa znovu otriaslo v základoch.

Vtedy započul suchnutie. Obrátil tam svoj pohľad. Ktosi sa skrýval pod stolom.

„Hej,“ povedal. „Vylez odtiaľ.“

Chudý muž vo vyťahanej košeli špinavej od krvi vyšiel po štyroch spod jedálenského stola v

rohu miestnosti. Hrôza v jeho očiach a trasúce sa ruky hovorila za všetko.

„Riff,“ oslovil ho stopár. „Kde je Miria?“

„Erlyn... ja...“ koktal Riff. „Neviem.“

„Si zranený?“

Na smrť vystrašený Riff nesúhlasne zakýval hlavou. „Nie ale... Chcel som... ehm, ich zachrániť. Všetci sú mŕtvi.“

„Hedonín?“ opýtal sa ho stopár.

Chudý muž len mykol plecami.

„Schovej sa a nevychádzaj. Rozumieš?“

Riff prikývol.

Erlyn sa rozhodol navštíviť pracovňu veľmajstra Hedonína. Možno sa ukrýva aj s popolavou ženou práve tam. Zamieril teda do veže na treťom poschodí.

Nadýchol sa a do nosa mu vošiel akýsi odporný pach. Dokonca ho cítil aj na jazyku. Hnusná energia prešla jeho telom a vnikla mu až do morku kosti.

Dvere do pracovne veľmajstra Pozemských mágov mal rovno pred sebou.

S mečom v ruke ich vykopol.

„Stopár,“ povedal bledý šedivý muž. „Tak si ju predsa len našiel.“ Bol to Patris tretí, syn Patrisa druhého z rodu Posmrtných mágov. Práve tento človek ho poveril nájdením popolavej ženy. To on ju vytvoril a teraz ju chcel naspäť.

Všade okolo ležali rozhádzané knihy a zvitky, akoby tu niekto v zmätku a rýchllosti hľadal informácie.

Erlynovi sa naskytla šanca so všetkým skoncovať. Zovrel rukoväť pevnejšie a hlavou mu preblysli desiatky spôsobov ako ho zabije.

„Pozri sa,“ hovoril Patris tretí a rukami zahrnul celú miestnosť, „čo si ma donútil urobiť. Ja som mierumilovný človek. Naozaj som. Neublížujem druhým.“

„Tak ako si neublížil jej?“ vyštekol na neho Erlyn.

„Ona, stopár, ona nie je skutočná. Takže som jej nemohol ublížiť.“

„Miria je skutočná,“ ohradil sa Erlyn.

„Miria? Takže má už meno? Povedz mi, stopár, kde ju nájdem? Pozri sa čo sa odohráva tam vonku. Skaza sa rúti na tento svet. Viem, že ju cítiš. Len ja to dokážem zvrátiť.“

Muž v červenom plášti na jeho reči nereagoval a rozhodne mu neveril ani jediné slovo. Žiadne prázdne reči ho nezaujímali. Nastal čas raz a navždy ukončiť tento smutný príbeh.

Posmrtný mág na neho ukázal prstom. „Kde ju nájdem? Viem, že sa tu ukrýva. Nik viac nemusí umrieť. Povedz mi kde je.“

Erlyn sa rozbehol vpred.

Zasiahol ho prúd mocnej energie. Odletel vzad a narazil chrbtom do steny, až si takmer vybil dych, avšak meč nepustil z ruky. Chcel opäť zaútočiť, ale akási sila ho držala na mieste, akoby ho zvierala obrovská neviditeľná ruka. Jeho hrud' sa sotva dvíhala keď sa pokúšal nadýchnuť.

„Posledné varovanie,“ hovoril posmrtný mág a kráčal k nemu. „Kde je?“

„Ne... neviem,“ precedil pomedzi zuby.

„Vieš, stopár,“ rozhovoril sa Patris tretí. „Všetko mohlo mať dobrý koniec, ale nechal si sa opantať falošnými pocitmi falošnej ženy. Ona je len nositeľ ničivej sily. Dočasne vytvorená, aby slúžila vyššiemu záujmu.“ Zdvihol ruku pripravený rozpučiť stopára na kašu, no neodpustil si posledných pár slov. „Vieš čo ma stálo úsilia preniesť sem celú armádu? Všetko sme mohli vyriešiť potichu len my dvaja. Zradil si svoju úlohu. Musel som sa kvôli tvojej nerozvážnosti spojiť s tieňmi. S nimi budú ešte problémy, ale menšie ako s tebou.“ Posmrtný mág zovrel päšť.

Erlyn napol všetky svaly na tele a snažil sa vzdorovať enormnému tlaku. Strácal vedomie a nedokázal dýchať. Zahmlievalo sa mu pred očami. Posledné čo uvidí pred smrťou bude odporná vyblednutá tvár mága. Napriek tomu nepúšťal z ruky chladnú čepeľ. Držal sa jej, akoby na tom záležal jeho život. Do hlavy mu prenikli agonické výkriky zatratených duší. Ich utrpenie presakovalo do sveta živých aj zo záhrobia.

Volanie jedného hlasu v podvedomí stopára však prehlušilo všetky ostatné: „*Teraz!*“

Do veže uderilo niekoľko mocných bleskov. Všetko sa otriaslo, s'ťa by celé sídlo ležalo na chrbte cválajúceho koňa. Steny praskali a trhlina v strope sa tiahla z jedného konca na druhý.

Posmrtný mág stratil rovnováhu a zakolísal sa. Chvejúca podlaha pod ním mu zobrala stabilitu a on padol na kolená.

Neviditeľné zovretie sa uvoľnilo. Erlyn sa zhlboka nadýchol ako topiaci sa človek, ktorého vytiahnu z vody.

Využil príležitosť. Napriek malátnosti dokázal ukrutnou rýchlosťou zapichnúť meč do hrude kľáčiaceho čarodeja. Ten vyvalil na svojho vraha pusté oči. Pokúsil sa niečo povedať, ale hýbali sa len jeho pery. Slová z nich nevychádzali.

Stopár z neho vytiahol meč a bodol ho znovu.

Patris spadol na zem.

Do jeho bezvládneho tela sa zabáral meč, jeden šialený vpich za druhým. Raz do hrude, potom do tváre. Erlyn stratil zdravý úsudok a potreboval si vybiť svoj hnev.

Ležala pred ním zmasakrovaná mŕtvola deravá ako strúhadlo na syr. Ostal z neho len deformovaný kus mäsa, odrezky koží a vnútornosti hľadajúce si cestu von z dier.

„Miria?“ spýtal sa a rozhladol sa po pracovni. Tie blesky sem neuderili náhodou. Odpovede sa nedočkal.

Vybehol z pracovne na chodbu a pokračoval ďalej. Nechával za sebou kvapky krvi, ktoré dopadali na podlahu z jeho čepele.

Zbehol po schodoch na prízemie do malej haly, z ktorej smerovali chodby do rôznych kútov sídla. Po krátkom ale intenzívnom súboji s Posmrtným mágom sa ledva držal na nohách. Stále cítil na hrudi tlak. Nechýbalo veľa a praskli by mu rebrá. Taktiež počul hlboko vo svojej mysli náreky stratených duší. Snažil sa ich vytesniť a to ho stálo priveľa námahy.

„Tam je!“ zakričal niekto.

„To je ten stopár! Zabite ho!“

Cestu mu skrížili nebezpeční hrdlorezi. Ostré dýky v ich rukách a plané pohľady v očiach prezradili, že sú to členovia Červených tieňov. Päť mužov dokopy.

Erlyn si kvôli vyčerpaniu nebol istý svojim šermiarskym nadaním, no bez boja sa nevzdá. Vykročil k nim s vedomým chladnokrvného zabijaka. Nech sa stane čo sa má.

Dýka preletela vzduchom.

Cink! Odrazila sa od jeho rýchlej čepele.

Muži chvíľu váhali ochromení sebavedomím stopára. Rýchlo precitli a zaútočili.

Mocná a dunivá tlaková vlna ich odhodila s ľahkosťou s akou sa hrá vietor s padajúcimi listami stromov. Narazili do steny s takou razanciou, až sa im polámala väčšina kosti v tele. Na kameňoch po nich ostali krvavé šmuhy ako keď niekto rozpučí muchu holou rukou.

Stopárovi tá vlna vyhnala z pľúc všetok vzduch. Až na tretí pokus sa dokázal nadýchnuť.

„Hej!“ zakričal na neho známy hlas. „Erlyn!“

Kráčal k nemu veľmajster Pozemských mágov Hedonín. Z brucha mu trčala rukoväť noža a vytekajúca krv zafarbovala jeho rúcho do bordovej farby. Musel prekročiť zohavené mŕtvol.

„Hedonín,“ oslovil ho stopár. „Kde je Miria?“ spýtal sa ho celkom ignorujúc jeho snád' aj život ohrozujúce zranenie.

„Budem v poriadku,“ odvrkol Hedonín, „ďakujem za opýtanie.“

„Kde je?“

„Neviem,“ odpovedal veľmajster. „Zaútočili na... na nás,“ pre ostrú bolesť sa mu rozprávalo veľmi zle. Jeho tvár začínala blednúť. „Boli sme v zasadacej miestnosti keď zaútočili. Ona niekam ušla. Musíš... musíš ju nájsť.“

Erlyn prikývol.

Hedonín roztrasenou rukou vytiahol spod rúcha svoj náhrdelník s kosoštvorcom, symbolom Pozemských mágov. Priložil si k perám. Podlomili sa mu nohy.

Zrútil sa stopárovi do náručia. Ten ho sotva zachytil a aby ho udržal musel pustiť meč na zem. Bol až príliš ťažký. Pomaly sa zniesol do kolien a zložil veľmajstra opatrne na zem. Stratil priveľa krvi. Pomaly, ale isto ho opúšťal život.

Erlyn zdrapil rukovať dýky a chcel ju vytrhnúť. Jeho ďalší krok bude ranu obviazať. Musí ho predsa zachrániť.

Hedonín chytil jeho ruku a čosi sa pokúsil povedať. Nebolo mu rozumieť. Erlyn sa k nemu naklonil, uchom až k jeho perám.

„Zachráň... našu dra... drahú Miriu.“

Naposledy sa zdvihla jeho hrud'. Ruky spadli vedľa tela. Na rúchu stále visel jeho náhrdelník. Z prázdnych očí sa vytratil život. Veľmajster Pozemských mágov skončil.

Erlyn sa nezmohol na reakciu, no jeho dušu zaplavil náhly smútok. Nasucho preglgol. Bruškami prstov prešiel po viečkach a zatvoril tak veľmajstrovi oči.

Vstal a zdvihol z podlahy svoj meč. Snáď by aj vyronil slzu, ale musel potlačiť zármutok. Času na trúchlenie bude neskôr, alebo nikdy.

Erlyn zachytil stopu popolavej ženy, jasnú a smerodajnú. Na krátku chvíľu sa mu odhalila. Taktiež započul jej hlas vo svojom vnútri: „*Erlyn, už nemôžem. Musím to zastaviť.*“

„Miria, počkaj! Hneď som pri tebe!“ kričal, sťa by sa chcel dorozumieť s niekým na sto krokov ďaleko.

Jeden náhly obraz mu preblysol mysl'ou. Presne vedel kam tá stopa vedie. Teraz nemal pochyb. Samozrejme sa esencia ihneď zamaskovala a smerovala zas a znova všade a nikam zároveň.

On ale vedel kam ísť.

Rozbehol sa ako o život. Zahnal únavu, smútok aj bolesť.

Blesky zase udierali do sídla, akoby ho chceli zničiť a obrátiť na popol. Všetko sa otriasalo. Temné sily sa drali na zemský povrch a on ich cítil mnohonásobne viac ako keď kráčal Záhrobnými horami. Hrádza sa prevalí a nepredstaviteľná skaza zničí všetko živé.

Erlyn vybehol zo sídla von na skalný výbežok. Bordová a miestami až čierna obloha chrlila devastačné blesky.

Bolo to práve v tomto momente, keď počul jej slová, hlboko vo svojej duši pretrvávajúce v éteri, vyryté v sieti vesmírnej priadze samotného vesmíru.

„Budem na teba čakať v sieňach smrti, láska moja.“

Červený stopár utekal na kraj skalného útesu. Dobehol na miesto, kde mala čakať popolavá žena Miria. Šmaril svoj meč do hlíny. Spadol na kolená do kôpky čierneho popola. Nikde necítil jej stopu. Zmizla. S ňou stíchli aj hlasy zatratených duší.

Nestihol to. Prišiel neskoro.

Červené mračná ustúpili a prvýkrát po dlhých dňoch tak odhalili kúsok modrej oblohy. Slniečny lúč zasvietil na kľáčiaceho muža v červenom.

Temné energie sa vrátili tam odkiaľ prišli.

Erlyn vstal. Pozeral sa na rozsiahlu dolinu, ktorá ešte nedávno hrala zelenými farbami. Teraz z čiernej spálenej zeme stúpala popol. Aj takto z výšky rozoznal mŕtve ohorené telá mužov, ktorí chceli zaútočiť na sídlo.

Po jeho boku mala byť žena, ktorej hovoril o sľuboch. Tie už nikdy nesplní. Stál tu celkom sám.

Po líci mu stiekla slza. Nahováral si, že prvá v živote. Dopadla do popola pod jeho nohami.

Zafúkal vietor a odviaľ popol preč, aby sa jeho zrná rozniesli po celej doline.

Z hromady popola vyrástla pestrofarebná kvetina. Každý lupienok inej farby, presne ako ten kameň, ktorý kedysi pohltil.